

Arrest

nr. 78 479 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 5 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 23 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 5 december 2011 aan verzoekster betekend. Dezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Beide beslissingen betreffen de bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2010 werd ingediend door :

R.R. (...)

geboren (...)

P.R. (...)

geboren te (...)

nationaliteit: Nepal

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart niet waarom louter het feit dat haar kind in België werd geboren een buitengewone omstandigheid zou vormen. Dit argument kan niet weerhouden worden.

Betrokkene toont niet aan dat ze familie is van een EU-burger, dit argument kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Betrokkene verklaart in een prangende humanitaire situatie te verkeren, maar verzuimt het om dit verder te specificeren. Dit argument kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Wat betreft de vermeende schending van art. 3 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren: Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De elementen van integratie (dat betrokkene Nederlandse lessen zou volgen, werkwillig zou zijn, een vrienden-en kennissenkring zou hebben uitgebouwd), dat betrokkene nooit een inbreuk tegen de openbare orde beging en haar relatie met P.P. (...) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van de behandeling niet onderzocht."

De tweede bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, voert verzoekster de schending aan van *"de materiële motiveringsverplichting, zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen"* en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"Verzoekster kreeg op 5/12/2011 een beslissing tot weigering van een aanvraag tot machtiging van verblijf.

Het verzoek werd onontvankelijk verklaard.

Reden van de beslissing:

(...)

De schending van artikel 3 van het EVRM daarvan stelt men dat het niet duidelijk is of fit in de ontvankelijkheid dan wel ten gronde wordt ingeroepen.

Haar relatie met de heer P.(...) wordt niet behandeld aangezien DVZ meent dat dit alleen argumenten ten gronde zijn.

Dit volledig ten onrechte.

Dat immers in het verzoekschrift de buitengewone omstandigheden als volgt wordt gemotiveerd;

"Ouder van een in België geboren kind

Duurzame lokale verankering, sociale banden in België.

Familie van een EU burger, (moet gelezen worden als familie van een vreemdeling met een verblijfskaart artikel 10 van de vreemdelingenwet

Andere prangende omstandigheden."

De bestreden beslissing beantwoordt zeker niet al deze argumenten.

In eerste instantie verwijst verzoekster naar haar aanvraag van 18 JUNI 2 010 maar tevens verwijst zij naar de bij komende faxen met stukken en e mails die naar DVZ zijn verstuurd. Hiernaar wordt zelfs niet verwezen in de beslissing. Het betreft onder meer een brief van 5/02/2010. Een brief die DVZ zeker bekomen heeft aangezien zij hier in hun brief van 31/05/2010 op reageren. Dienst vreemdelingenzaken heeft met deze brief van verzoekster geen rekening gehouden. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat hiermee rekening gehouden werd of blijkt niet op welke wijze hierover een afweging werd gemaakt. Hieruit volgt dat de reden om verzoekster haar verblijf te weigeren door dvz niet correct is daar waar zij stellen dat zij niet haar relatie met de heer P. (...) (R.T.R. (...)) dat ondanks het feit dat duidelijk gemaakt werd door ons schrijven dat deze aanvraag als een geheel diende beschouwd te worden de aanvragen apart zijn behandeld. Dat het gaat om een gezin en dat de aanvraag voor het gezin samen diende behandeld te worden zoals duidelijk gevraagd werd in de brief van 5 februari 2010. Immers na contactname met DVZ werd er gezegd voor mevrouw aansluitend een aanvraag te versturen wat gebeurde, om de dossiers te kunnen samenvoegen en als gezin te kunnen behandelen.

De bestreden beslissing d.d. 20/09/2011 is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten rekening te houden met de brief van verzoekster van 5/02/2010 en de gewisselde email die in bijlage worden gevoegd.

Dat in al deze contacten duidelijk verwezen werd naar het gezin op zich en de aanvraag voor beiden werd ingediend samen met hun kind.

De bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht van verzoekster en geeft haar een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is een inbreuk op haar recht op een familieleven en het behandelen van haar dossier als gezin wat zij expliciet heeft gevraagd.

Indien men het dossier dat niet als volt wil behandelen dient men dit wel te motiveren waarom dit niet als gezien wordt behandeld en twee verschillende beslissingen worden gegeven.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting zoals vervat in de wet van 29.07.1991.

Individuele bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd wat impliceert dat in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De motieven moeten er niet alleen zijn, ze moeten ook terug te vinden zijn in de beslissing. De formele motivering heeft dus betrekking op de kenbaarheid van de motieven. De bestuursorganen moeten terzelfder tijd kennis kunnen nemen van de beslissing en van de motieven waarop zij is gesteund.

De algemene (formele) motiveringsplicht, zoals die volgt uit de wet van 29.07.1991, komt er in wezen op neer dat de betrokken bestuurder in de hem aanbelangende beslissing, zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Hierdoor weet de betrokkene waarom een voor hem/haar ongunstige beslissing is getroffen, derwijze dat hij/zij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de erin tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Dit houdt in dat in het besluit zelf de juridische en feitelijke (aanduiding van de precieze, concrete feitelijke gegevens waarom in het licht van de aangehaalde bepalingen de beslissing is genomen) overwegingen moeten worden opgenomen en wel op "afdoende wijze".

Dat in casu de bestreden beslissing verkeerdelijk werd genomen omdat heel duidelijk en expliciet dit dossier als familie werd ingediend, dat na contactname met DVZ men expliciet vroeg om aansluitend voor haar een aanvraag in te dienen zodat het samen kon behandeld worden, en dat dan uiteindelijk de dossiers volledig los van mekaar worden behandeld; in feite de studie van verzoekster wel degelijk een volledig jaarprogramma omvat en zij aldus is uitgegaan van de verkeerdelijk feitelijke gegevens en op deze wijze een foute beslissing heeft genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en op onzorgvuldige wijze werd genomen.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen in haar beslissing geen rekening heeft gehouden en op deze wijze onzorgvuldig is geweest.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering in bestuurshandelingen flagrant schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing die genomen werd t.a.v. verzoekers genomen werd zonder uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens zodat zij het dossier van verzoekers niet correct hebben beoordeeld en zij niet redelijk tot hun besluit gekomen zijn.

Dat bijgevolg de beslissing onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekers dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissing."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurder in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover

zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die beletten dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland indient, zodat haar aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard. Vervolgens overloopt verweerder in zijn motieven de verschillende aangehaalde elementen en geeft hij voor elk element aan waarom dit niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden.

Verzoekster voert tevens de schending van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan, nu zij zich niet akkoord kan verklaren met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op haar argumenten die zij in haar aanvraag van 18 juni 2010 aanhaalde aangaande de buitengewone omstandigheden en meent dat zeker niet al deze argumenten werden beantwoord. Daarnaast wijst zij op bijkomende faxen en e-mails, waar volgens haar zelfs niet naar verwezen wordt. Verzoekster specificeert dat het gaat om een brief van 5 februari 2010. Zij meent dat uit deze brief duidelijk blijkt dat werd gevraagd om de aanvraag als een geheel te beschouwen en dat het een gezin betreft bestaande uit zichzelf, haar vaste partner en hun minderjarig kind, waarbij expliciet werd gevraagd de aanvraag voor het gezin samen te behandelen. Verzoekster meent dat het niet samen behandelen van haar dossier als gezin, een inbreuk is op haar recht op een familieleven. Minstens diende men te motiveren waarom er twee verschillende beslissingen worden gegeven.

De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoekster en haar gezin op 5 februari 2010 een brief richtte aan de burgemeester en de leden van de regularisatiecel, in naam van de familie, met als onderwerp *“aanvraag regul + definitieve verblijfstitel”*. In de brief vermelden zij hun woonplaats, geven zij aan dat in bijlage het paspoort van de partner als bijkomend stuk wordt gevoegd, evenals een zwangerschapsattest. Bij deze brief zitten de aangegeven bijlagen, doch geen aanvraag. Ook uit de stukken die verzoekster bij haar inleidend verzoekschrift voegt, blijkt dat enkel deze begeleidende brief en de stukken werden ingediend op 5 februari 2010.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder op 31 mei 2010 een fax heeft verzonden aan verzoeksters raadsman met het verzoek de volledige aanvraag, het attest van inontvangstname en een bewijs van aangetekende zending te bezorgen. Op 18 juni 2010 dient verzoeksters raadsman een *“verzoekschrift houdende aanvraag tot machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden door een vreemdeling: artikel 9 b) van de vreemdelingenwet”* in, dat op 23 juni 2010 is toegekomen op de stad Antwerpen. Het betreft de aanvraag die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt.

Uit de feiten zoals zij blijken uit het administratief dossier, kan verweerder niet worden gevolgd dat de brief van 5 februari 2010 zou kaderen in een voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf, nu het administratief dossier zelfs geen voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf bevat. Verweerder verwijst ook niet naar een voorgaande aanvraag in zijn feitenuiteenzetting.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat uit de brief van 5 februari 2010 blijkt dat zij een aanvraag tot regularisatie wenste in te dienen voor het voltallige gezin, dat als één geheel zou dienen te worden beschouwd. Deze brief geeft duidelijk aan dat het enerzijds een aanvraag regularisatie betreft en anderzijds een aanvraag voor een definitieve verblijfstitel. Er wordt een paspoort van verzoeksters partner en een zwangerschapsattest bij gevoegd, zonder enige verdere uitleg of enige concrete aanvraag.

Verzoekster zet in de ‘feitenuiteenzetting’ van haar verzoekschrift uiteen dat haar echtgenoot reeds een verblijfskaart had en de aanvraag voor een definitieve verblijfstitel werd afgewezen. Daarnaast stelt zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf te hebben ingediend vermits zij samen met haar man en pasgeboren kind in België verblijft.

Hieruit blijkt dat de raadsman met de brief van 5 februari 2010 aangaf voor verzoeksters partner een definitieve verblijfstitel te vragen en voor verzoekster en het minderjarige kind een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9b) van de Vreemdelingenwet in te dienen. Het betreffen aldus duidelijk twee verschillende aanvragen. Bij de brief van 5 februari 2010 werden twee stukken gevoegd en de eigenlijke aanvraag om machtiging tot verblijf werd pas op 18 juni 2010 ingediend. De brief van 5 februari 2010 bevat geenszins een uiteenzetting betreffende de buitengewone omstandigheden, zodat verzoekster niet aangeeft welke buitengewone omstandigheid zij dan wel zou

hebben aangehaald in haar brief van 5 februari 2010 die niet mee in rekening werd genomen in de bestreden beslissing.

In de door verzoekster op 18 juni 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, zet verzoekster onder de titel “A. Buitengewone omstandigheden” het volgende uiteen:

“Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar Zij of Zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De rechtspraak van de RvS preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr.4, p.385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

- *Ouder van een in België geboren kind*
- *Gezin cliënte in aanmerking komt voor regularisatie op basis van duurzame lokale verankering: sociale banden in België, kennis van een van de landstalen, de bereidheid om te werken*
- *Familieleden van EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen*
- *En andere prangende humanitaire situaties”.*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op elk van deze aangehaalde elementen is ingegaan en heeft gemotiveerd waarom hij deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een opsomming van het zelfde lijstje en de opmerking dat de bestreden beslissing zeker niet al deze argumenten beantwoordt, doch zij geeft geenszins aan op welk argument verweerder volgens haar niet is ingegaan.

Voor zover verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezin, nu zij meent dat haar aanvraag als een “gezin” diende behandeld te worden, stelt de Raad vast dat verweerder rekening hield met haar relatie met dhr. P.P, doch oordeelde dat dit een element is dat tot de gegrondheid behoort en aldus niet in de ontvankelijkheidsfase dient te worden onderzocht. Tevens hield verweerder rekening met hun minderjarig kind, waar verweerder motiveert *“betrokkene verklaart niet waarom louter het feit dat haar kind in België werd geboren een buitengewone omstandigheid zou vormen. Dit argument kan niet weerhouden worden.”* Verzoekster weerlegt geen van deze motieven, zodat zij ook geen schending van haar gezinsleven aantoonde.

Waar verzoekster ten slotte nog aanvoert dat haar studie wel degelijk een volledig jaarprogramma omvat, stelt de Raad vast dat noch uit verzoeksters aanvraag, noch uit haar feiten uiteenzetting, noch uit de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoekster enige studie volgt. Ook in de opsomming van de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden die verzoekster geeft in haar verzoekschrift, blijkt de studie als buitengewone omstandigheid te zijn aangehaald. Verzoekster toont dan ook geenszins aan dat verweerder hier rekening mee had moeten houden bij het nemen van zijn beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster toont evenwel niet aan met welke buitengewone omstandigheid die zij aanhaalde verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of zorgvuldige wijze tot zijn beslissing zou zijn gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster zet wat de tweede bestreden beslissing betreft het volgende uiteen:

“Dat het bevel duidelijk louter en alleen een gevolg is van de beslissing van DVZ mbt de aanvraag tot machtiging tot verblijf die werd geweigerd. Dat immers in deze beslissing werd gemotiveerd; Bijgevolg verzoek ik u om afgifte van het model bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen enz... Aangezien het bevel dus louter een gevolg is van negatieve beslissing van de aanvraag tot machtiging tot verblijf dient uiteraard indien de beslissing wordt vernietigd ook het bevel worden vernietigd gelet op het feit dat alleen maar een gevolg is van de eerder genomen beslissing.”

2.4. In zoverre verzoeksters middel als ontvankelijk kan worden beschouwd, nu zij niet aangeeft welke rechtsregel zij geschonden acht, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins de motieven van het bestreden bevel betwist. Het bevel om het grondgebied te verlaten motiveert in hoofdzaak dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum. Verzoekster betwist deze motieven niet.

Inzoverre verzoekster de mening is toegedaan dat de eerste bestreden beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, nietig was en haar om die reden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven nu zij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagde aan te tonen dat deze beslissing nietig is, zodat verzoeksters argument faalt in feite.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN